

KAPITOLA 1

„Už to máš?“ zeptala se Olivia Abbottová mámy. Olivii se konečně podařilo přimět tátu, aby si dal pauzu od svého pravidelného úterního maratonu tai-či tím, že mu zatřepala pompony přímo před obličejem, pořád se jí ale nedařilo donutit mámu, aby odložila vyšívání závěsů do obývacího pokoje.

„Ještě ne,“ odpověděla máma.

„Co ti na tom tak trvá?“ rýpla si Olivia.

„Je to kopretina,“ zamumlala máma a soustředěně přimhouřila oči. „Má 34 okvětních lístků.“

Olivia mrkla na své třpytivě růžové hodinky.

Od chvíle, kdy se na ně podívala naposledy, neplynuly ještě ani dvě minuty. Měla pocit, jako by se ocitla v nějaké časové pasti. Ještě nikdy v životě jí čas neubíhal tak pomalu, přesto se ale zítřek blížil s děsivou rychlostí. Už za čtrnáct hodin a sedm minut měl *Písmák*, školní časopis základky ve Franklin Grove, odhalit jednu věc, kterou Olivia držela v tajnosti už celé týdny – že během prvního dne ve škole potkala svoji dávno ztracenou sestru dvojče, o které ani nevěděla, že ji má. Něco takového by se její adoptivní rodiče neměli dozvědět zrovna ze školního plátku.

Už ani na chvilku nemohla odkládat, že jim to prozradí, jakkoli je to mělo vykolejit.

„Mami,“ řekla pomalu, „potřebuju s tebou mluvit.“

„Už jenom deset lístků,“ odpověděla máma.

Olivia rozhořčeně vzala mámu za ramena a lehce s ní zatřásla. „Dávej pozor, mami!“ ohlásila stejným tónem, jako když povzbuzovala školní tým. „Mluví k tobě tvoje dcera Olivia. Musím tobě a tátovi říct něco vážně vážně důležitého. HNED!“

„Zlatíčko!“ vydechla máma a starostlivě vyskočila ze židle. „Moc se omlouvám! Ty si s námi potřebuješ o něčem promluvit?“

Olivia zvedla oči ke stropu. Rodičům to občas myslí tak pomalu.

„Neboj se,“ vzala ji máma za ruku. „Nám přece můžeš říct všechno.“

„Možná byste si na to měli sednout,“ navrhla Olivia.

Její rodiče si vyměnili nervózní pohledy a posadili se na okraj pohovky. Olivia se zhluboka nadechla a zašimralo ji v žaludku. S výdechem to ze sebe všechno vysypala. „První den ve škole jsem potkala Ivy a zjistila jsem, že to je moje sestra.“

Máma přikývla, jako by jí to bylo jasné, a Olivia si oddechla. Mluvila o Ivy často, ačkoli nikdy nedovolila rodičům, aby se s ní setkali, protože se bála, že by si hned všimli, jak moc jsou si podobné.

„Ano, miláčku, mám velkou radost, že sis v nové škole našla tak dobré kamarádky,“ usmála se máma povzbudivě.

„Já taky,“ přidal se táta, který vypadal trochu ztraceně.

Oni to nepochopili, došlo Olivii. Bude to ještě těžší, než jsem čekala.

„Já tím nemyslím, že Ivy a já jsme *jako* sestry,“ vysvětlovala. „My jsme *opravdu* sestry. Narodila se v Owl Creek ve stejný den jako já. Obě nás daly k adopci, když nám byl rok. Jsme jednovaječná dvojčata.“

Olivia skoro viděla nápisy *MIMO PROVOZ* blikající nad hlavami obou jejích rodičů. Rozhodla se, že to zkusí jinak. Vmáčkla se na pohovku mezi mámu a tátu a zvedla levou ruku, aby viděli na tmavý smaragdový prsten na jejím prostředníčku.

„Víte, že je tenhle prsten to jediné, co mi zbylo po skutečných rodičích?“ zeptala se Olivia a podívala se nejdřív na mámu a pak na tátu. Oba přikývli. „No, tak Ivy Vegová má úplně stejný.“

Následovalo dlouhé ticho a pak táta začal: „Ale jak by ta holka, Ivy, mohla...“

„Propána!“ přerušila ho paní Abbottová. „Ty máš jednovaječné dvojče!“ vyhrkla, jako by na to právě přišla sama.

„Díky,“ vzdychla si Olivia a zhroutila se do

polštářů. Jestli bylo takhle složité vysvětlit rodičům, že má *dvojče*, vůbec si nedovedla představit, jak by jim měla sdělit své druhé obrovské tajemství – že Ivy je *opravdový* upír. To jim Olivia naštěstí říkat nemusela, protože tohle tajemství nesměla až do smrti nikomu prozradit.

„Už to vidím,“ řekl slepec,“ zabroukal táta a moudře si přejel prsty po bradě. Často říkal podobné věci. Byl to sice účetní, jenže se snažil znít jako nějaký mistr kung-fu.

„V adopční agentuře nám vůbec neřekli, že máš *sestru*,“ ozvala se máma. Slovo ‚sestru‘ vyslovila stejně, jako by říkala ‚milion dolarů‘.

„Ivy předali jiné adopční agentuře,“ vysvětlila Olivia.

„Ale proč by vás vaši skuteční rodiče chtěli rozdělit?“ divila se máma. „Ví Ivy, kdo jsou vaši rodiče?“

Olivia se usmála. Máma si kladla stejné otázky, na jaké se s Ivy snažily už několik týdnů bez úspěchu najít odpověď.

„Neví,“ odpověděla. „A neví to ani její táta,“ dodala. „Mámu nemá.“

